

Í parti við tí sterkasta

Øssur Kjølbro

"Hvør tann, sum trýr, at Jesus er Kristus, er føddur av Gudi... Alt, sum er føtt av Gudi, vinnur sigur á heiminum." 1. Jóh. 5,1.4.

- Pápi *mín* er nógv sterkari enn pápi *tín*! -
Nei, pápi *mín* er nógv sterkari enn pápi *tín*!
Soleiðis hava vit kanska hoyrt smádreingir
keglast ella kanska hava vit gjørt tað sjálvi

sum smá. Tað snýr seg um at vera í parti við
tí sterkasta og kunna krógva seg aftanfyri
hann.

Ger Jóhannes ov nógv av?

Jóhannes ápostul talar um at sigra á
heiminum. Hetta munnu mong okkara
hoyra sum vøkur orð, ið tó liggja langt frá

okkara dagliga veruleika. Tí er ikki ógvuliga sørt við sigrum í okkara kristnilívi? Er gerandisdagurin ikki merktur av veikleika og føllum?

Soleiðis man tað eisini kennast, tá vit hugsa um Guds børn sum heild í einum verðsligum samfelagi. At síggja til eru tey, ið trúgva á Jesus Kristus, ein veikur og vanvirður minniluti. Við tí rúkandi ferð, sum eisini okkara lítla samfelag ferðast burtur frá kristnum virðum og skipanum, kunnu vit kenna okkum lítil og mótfallin.

Hvussu skulu vit skilja Jóhannesar orð inn í henda veruleika? Fer hann ikki skeivur, tá hann nýtir so stór orð um okkum, sum trúgva á Jesus?

Jesus Kristus er sigur okkara

Nei, Guds orð er ikki veruleikafjart, heldur ikki her. Tvørturímóti opinberar tað ein

Og hetta er sigur okkara. Ja, Jesus Kristus er sigur okkara (Róm. 7,14-25; 8,29-39; 1. Kor. 15,54-57). Í trúnni á hann eru vit alt tað, hann er, og eiga vit alt tað, sum hann vann okkum.

Hyggja vit at okkara gerandisdegi sum Guds børn í hesum ljósi, er støðan ein heilt onnur. Tí Jesus hevur longu sigrað á djevlinum og hansara partamonnum, sum eru hold okkara og heimurin. Og tann, sum heldur seg til Kristus, eigur lut í hesum sigri. Tí trúgvín er vend móti honum, sum einaferð fyri allar hevur sigrað á tí ónda, yvirvunnið deyðans makt.

Vit kenna okkum veik og eru dagliga fyri mongum ósigrum, ja. Men tað er júst í menniskjaligum máttloysi, at Gud fær víst sína styrki. Júst har, sum vit melda pass, sleppur Gud framat við síni náði.

bíbilskan sannleika fyri okkum, sum annars er fjaldur fyri okkum.

Sum einstaklingar og sum minniluti eru vit veik. Men tað eru vit bert í okkum sjálvum. Tí í trúnni á Jesus Kristus sigra vit veruliga á heiminum. Heimurin er her sum aðrastaðni í Guds orði mannaættin, sum hevur vent Gudi bakið og einki vil hava við hann at gera.

Tað snýr seg nevnliga um at vera í parti við tí sterkasta. Og her eiga vit, ið trúgva á Jesus Kristus, nakað, sum eingin annar eigur. Vit eiga alt tað, sum Jesus Kristus vann okkum, tá hann doyði ein ræðuligan deyða í okkara stað, men síðan reis upp aftur frá deyðum. Við deyða og uppreisn síni vann hann okkum frelsu frá ævigari glatan, hann vann okkum ævigt lív í gleði og gleimi.

Tað snýr seg altso ikki um okkara "succés" sum kristin – um okkara kristnilív er væleydnað ella ikki. Jóhannes skripar, at "alt (ikki "ein og hvør"), sum er føtt av Gudi, vinnur sigur á heiminum". Tað er av tí, at hesi menniskju eru fødd av Gudi, at tey sigra. Sigurin skyldast altso ikki tey sjálvi, men endurføðingina í Kristi.

Samstundis er tað bert tann, sum trýr á Kristus, sum sigrar á heiminum. Tað snýr seg altso um at halda seg til hansara í øllum viðurskiftum.

Jesus er tann sterki

Tá kommunistarnir ráddu í Etiopia, høvdu tey kristnu trong kor. Ein maður, sum varð handtikin fyri sína trúgv, greiddi einum lestrarfelaga hjá mær soleiðis frá:

"Teir royndu at noyða meg at avnokta Jesus, meðan fleiri mans peikaðu eftir mær

við maskinbyrsur. Men eg vildi ekki avnokta Jesus. Eg segði við avhoyringarleiðaran: - Um Jesus vil, at eg skal doyggja í dag, so doyggi eg í dag!

Leiðarin skilti einki: - Vit kunnu skjóta, nær tað skal vera. Og so sigur tú, at um *Jesus* vil, at tú skalt doyggja, so doyr tú? Sært tú ikki, at tað eru *vit*, sum eru teir sterku, og at *tú* ert tann veiki - og *Jesus*?

Men eg svaraði: - Um Jesus vil, at eg skal doyggja, so doyggi eg. Um Jesus ikki vil, at

Hesin kristni etiopin endar frásøgn sína við, at fleiri av hermonnunum vendu um til Jesus.

Tey fægstu av okkum kunnu siga frá so fantastiskum hendingum. Og kortini er tað satt um hvønn einstakan okkara, sum trýr á Jesus, at hann ella hon vinnur sigur á heiminum. Ikki tí hann/hon hevur nakra gandakenda styrki sum í ævintýrum. Men tí hann/hon er í parti við tí sterkasta av øllum.

Dagliga stríðið

Sigur okkara er altso ikki okkara væleydnaða kristnilív, men Jesus Kristus. Hetta skal ikki misnýttast til leti ella líkasælu við synd og freistingum. Tí vit eru veruliga kallað til eitt stríð í hansara fótasporum. Legg merki til, at Jóhannes nýtir henda bíbilska sannleika til at eggja Guds børnum til at halda Guds boð, tí tey eru ikki tung! (ø. 3-4)

Bíbilsku frelsusannleikarnir hava ongantíð til endamáls, at vit skulu leggja okkum afturá. Nei, vit eru kallað til eitt andaligt stríð í Guds heri. Vit skulu bara ikki stríða í egnari megi. Vit skulu ikki stríða við

eg skal doyggja í dag, so kunnu tykkara byrsur heldur ikki skaða meg!

Í øði gav leiðarin monnum sínum boð um at skjóta meg. Allir sum ein trýstu á byrsurnar, men einki skot kom úr nakrari byrsu. Teir royndu av øllum alvi eina løtu, men einki hendi. So byrjaðu menninir – ein fyri og annar eftir – at gráta.

So segði eg við teir: - Tit hava maskinbyrsur, eg havi Jesus. Tit eru teir veiku, eg eri tann sterki!"

holdsligum vápnum, men lata okkum í øll Guds andaligu herklæði (2. Kor. 6,6-7; 10,3-5; Ef. 6,10-20).

Endi

Tú, sum trýrt á Jesus, hevur einki at óttast – óansæð hvussu veikan ella einsamallan tú kennir teg. Tú ert í parti við tí sterkasta av øllum – honum sum sjálvur hevur gjørt himmalin og jørðina. Alt frá tí ómátandi djúpa himmalhválvinum við teimum óteljandi gongustjórnum til tað óendaligu lítlu kyknuna í kroppi tínum. Tú hoyrir honum til!

Kmf.blað - Nov. 2005

Kemur Jesus skjótt?

Nær kemur Jesus? Henda spurning hava óteljandi trúgvandi sett niður ígjøgnum tíðirnar. Og hetta er eingin týðningarleysur spurningur. Tað er eitt eyðkenni fyri trúna at vænta. Spurt verður ikki: Kemur Jesus? Men : Nær kemur hann?

Kom skjótt, Harri Jesus! eru Bíbliunnar seinastu orð. Enn er hann ikki komin - men hann kemur og endurreisir alt. Nær? Skjótt!

Longu Paulus væntaði hann í síni egnu tíð: “Vit, sum liva og verða eftir til komu Harrans,” skrivar hann einastaðni. Men Jesus kom ikki í hansara tíð. Mong onnur væntaðu við gleði; men tey máttu síggja, at tíðin enn ikki var komin.

Í 1953 hoyrði eg Onnu Larssen Bjørner á einari stevnu á Nyborg Strand siga, at hon væntaði, at Jesus fór at koma aftur, áðrenn árið var farið. Nú eru meir enn 40 ár liðin.

Í árunum fram til 1666 væntaðu mong kristin í Evropa, at Harrin skjótt fór at koma. Hin langi tretivuárabardagin herjaði Evropa, og fólk hildu, at málið nú var fult. Nú mátti hann tá skjótt koma!

Vit skulu vera varin at lasta tey, sum væntaðu uttan at fáa síni hjartans ynski uppfyllt. Tey talaðu, av tí at tey trúðu. Bara tey, sum av sonnum trúgva Jesusi, kunnu vænta komu hansara. Og sjálv

um tey fóru skeiv av tíðini, so verða tey ikki gjørd til skammar.

Pætur talar um nakrar spottarar, sum siga: Hvat verður úr fyrjálttanini um komu hansara? Tí at frá tí fedrarnir sovnaðu burtur, stendur alt við sama lag sum frá upphavi veraldarinnar.

Pætur vísir á, at henda framsetingin er skeiv. Gud læt eina heila verð fara til grundar í vatnflóðini, og á sama hátt fer eisini tann núverandi verðin at verða reinsað, tó næstu ferð við eldi. Nei, próvggrundirnar hjá spottarunum halda ikki.

Orðið varð hold - Jesus kom! Nær? Í fylling tíðarinnar, sigur Skrifitin.

Tá ið hann kemur aðru ferð, fer tað aftur at verða í fylling tíðarinnar.

Fylling tíðarinnar er, tá ið alt er til reiðar. Bara Faðirin einsamallur kennir tíman, ikki eingang sonurin í mannalíki sínum kendi nágreiniliga tíðina.

Tað einasta, vit hava at peila okkum eftir, er tíðartekini, og tey áminnir Jesus okkum at geva gætur. Tað profetiska orðið lýsir og sigur ikki so heilt lítið. Tað er greitt, at Jesus kemur skjótt!

Kirkeklokken”.

E. Campbell umsetti.

Andakt

Dømið ikki, at tit ikki skulu verða dømd; tí at við tí dómi, tit døma, skulu tit verða dømd, og við tí máli, tit mála, skal tykkum verða mált. Matt. 7,1-2

Dømið ikki

Okkum tørvaði ein hýruvogn í Jerúsalem. Vit samdust við bilføraran um, hvussu nógv túrurin skuldi kosta. Men tá vit komu á mál, vórðu vit ósamd um avtaluna.

Hann østi seg upp og fór avstað í øðini, tí hann helt seg fáa ov lítið.

Júst í hesi løtu legði eg merki til okkurt á armi hansara, sum lá hálvur út gjøgnum vindeygað. Framman fyri albogan var eitt nummar tatoverað. Bráðliga gjørdist eg stillur innan í mær sjálvum. Hann hevði verið í kz-legu. Sinn hansara var ikki ávirkað av hitanum, men av ringum lívsroyndum.

Hvat hann ítøkiligt hevði upplivað, veit eg ikki. Men sama ger. Tí tað snýr seg um, hvat eg veit um hansara orsök til vreiðina.

Tað kunnu vit hugsa aftur og fram um í ljósinum av tí, Jesus áleggur okkum í fjallataluni.

Jesu áheitan er sera ítøkilig og hoyrir ikki bara heima í veitsluhølum, men í gerandisdegnum. Tað eru í gerandisdegnum vit mæta ørkymlan og øsing. Eisini støður, har vit týðiliga halda okkum hava rætt. Og tí halda okkum eisini hava rætt at døma hjúnafelegan, grannan, vinin ella arbeiðsfelagan sum tapara.

Er so hjálpa at fáa, um eg fegin vil liva eftir Jesu áminning?

Í fyrstu atløgu er tað týðningarmikið hjá einum lærisveini Jesusar at hugsa um, at hesi orð eru talað til ófullkomin menniskju, altso til lærusveinar hansara, sum eyðsýnt tørva at hoyra orðini: dømið ikki. Í aðru atløgu kann tað verða ein hjálp hjá okkum øllum at hugsa um, at tað medmenniskjað, eg hitti, kann vera útslitið, happað og mangt annað, sum kann hava givið viðkomandi arr á sálina.

Sólvá Syderbø

Týtt úr bókini eftir 99 stykker brød eftir Samuel Roswall

Føðingardagur og deyðadagur.

M. P. Horban.

Allahalgannadag hava vit høvi at líta at veruleikanum, sum hann er. Tað eru tveir dagar, sum øll menniskju uppliva: føðingardagin og deyðadagin.

“Betri er deyðadagur enn føðingardagur,” skrivur hin vísi Sálomon í Præd. 7,1. Hvør ein óvanlig málbering! Og kortini var Sálomon ikki einsamallur um hasa metingina. Paulus skrivaði: “Tí at lívið er mær Kristus, og deyðin ein vinningur.” (Fil. 1,21) Og hann segði, at hann hevði hug at “fara hiðani og vera hjá Kristi, tí at tað hevði verið ólíka nógv betri” (v. 23). Jóhannes skrivaði: “Sælir eru hinir deyðu, sum í Harranum doyggja” (Opb. 14,13).

Deyðin er ongantíð ein sorgarleikur fyri hin trúgvandi. Meðan D. L. Moody lá sjúkur seinastu ferð, segði hann: “Skjótt fara tit at lesa í bløðunum, at Moody er deyður. Trúgvíð tí ikki, tí tá fari eg at vera meir livandi, enn eg eri nú.” Tað er tað, sum Bíblían lærir. Deyðin er inngongdin til dýrdina.

Tá ið vit doyggja, koma vit inn í eina betri verð. Eg eri so glaður fyri tey orðini, sum Jesus segði við hin doyggjandi ránsmannin: “Í dag skalt tú vera við mær í páradís!” (Luk. 23,43) Vit vita, hvar tey trúgvandi fara, tá ið tey doyggja. Himmalin er eitt veruligt stað, og Jesus er har. Her er deyðin ein burturferð, men har er hann ein koma.

Tá ið vit doyggja, koma vit meira fult inn í Guds familju. Vit vera sam

an, og vit elska hvør annan meira inniliga, enn vit gjørdu her á jørðini. Hin størsti kærleikin og hin besta gleðin, okkum lutast í hesum lívi, er bara eitt vet av himmalsins lukku og felagsskapi. Gud hevur skapað okkum til kærleika og vinalag. Einki fer at órógva gleði okkara.

Tá ið vit doyggja, fáa vit betri likam. Likam okkara her verða uppslitin, og vit fara úr likaminum, tá ið vit doyggja. Men vit vilja so illani “avklæðast”, men heldur “yvirkleðast” (2. Kor. 5,4). Vit halda á at hava eina sterka, haldgóða tilveru. Bíblían sigur okkum, at vit skulu fáa skap og form, sum samsvarar við tað likamið, vit hava nú - soleiðis sum Sámuel, Móses, Elia og aðrir fingur. Vit fara at virka betri enn nakrantíð áður, uttan veikleika og pínu.

Endaliga og seinasta signingin fer at verða, tá likamið, sum vit hava nú, skal rísa upp, tá ið Jesus kemur aftur. Tað er eitt likam, sum samsvarar við Guds kærleika, vísdóm og megi. Tøkk fáí Jesu uppreisn kunnu vit vera fullvís í tí.

Hevur tú onkran, tú vart góður við, og sum er farin undan at vera saman við Harranum og nú bíðar eftir tær? Av tí at tey kendu Jesus sum Frelsara, kanst tú lata lovsongstónar ljóða, vónar og sigurs tónar, tí Jesus reis upp og livir.

Kirkeklokken”.

Campbell umsetti.

Vitnisburðurin hjá Kirstin

Í 2011 var eg til 30-ára hátíðarhald á háskúla í Noregi.

Tað var stuttligt at síggja øll aftur, tosa við tey og hoyra, hvussu teimum hevði gingist. Vit vóru har eitt vikuskifti. Leygarmorgunin vóru vit savnaði í tí stóra salinum, har vit plagdu at hava morgunandaktir og møtir. Vit sungu saman og síðani var høvi hjá teimum, sum høvdu hug, at greiða frá onkrum, sum tey høvdu uppliva, meðan tey gingu á skúlanum. Eg minnst, at ein maður segði, at tað besta, sum hann upplivdi, var at hann møtti konu síni á skúlanum. Onkur annar fortaldi at tey høvdu fingið vinir fyri lívið.

Men so var tað ein kvinna, sum segði nakað, sum eg ætli at fortelja tykkum, tí eg haldi at tað var ein góður vitnisburður. Kvinnan æt Kirstin. Hon fór upp og fortaldi, at tá hon varð liðug í fólkaskúlanum, segði hon við foreldrini, at hon ynskti at fara á háskúla. Pápin segði, at so skuldi hon fara á ein góðan kristnan háskúla. Hann hevði so nevnt nakrar skúlar, sum hon skuldi velja ímillum, og hon valdi *Hurdal Verk Folkehøgskole*. Hon segði, at hon stríddist við hetta,

hvussu hon kundi verða frelst og hvussu hon fekk frelsuvissu. Hon var bangin fyri, at um hon doyði ella Jesus fór at koma aftur, so var hon ikki klár. Men hon roknaði við, at hesar spurningar fekk hon svaraðar, tá hon kom á skúlan.

Hon byrjaði á skúlanum. Morgunandaktir vóru hvønn morgun og møtir vóru hildin mikukvøld og sunnukvøld. Á mikukvøldsmøtunum varð orðið givið frítt og nógv vitnaðu um sín Harra og Frelsara. Eitt kvøldið, hon var á møti, reisti gentan, sum sat við síðuna av henni seg upp og avlegði ein vitnisburð. Hon gjørði av, at tá møtið var liðugt, skuldi hon spyrja hana, hvat hon skuldi gera fyri at verða frelst. Møtið varð liðugt, og Kirstin vendi sær til gentuna og spurdi hana: “Hvussu kann eg blíva frelst?” og hon svaraði henni aftur: “Trúgv á Harran Jesus og tú skalt verða frelst”. Men hetta skilti Kirstin ikki. Hon helt at hon fór at siga: “Jú Kirstin, skalt tú verða frelst, so mást tú fara at biðja nógv, lesa nógv í Bíbliuni, ganga meira á møti og í

kirkju o.s.fr Kirstin fór av møtinum og skilti onki. Hon helt at gentan hevði misskilt hana. Kirstin fór inn á kamarið og tonkti, at hetta við Jesusi og frelsuni var onki fyri hana, so hon gavst at ganga á møti.

Hon hevði tað ræðuliga ringt. Uttan sá alt gott út, men innan hevði hon tað so ringt - hon var í syndaneyð. Dagarnir blivu til vikur og vikurnar blivu til mánaðar, og tíðin at vit skuldu gevast á skúlanum nærkaðist og Kirstin var enn ikki frelst.

So var tað eitt kvøldið at hon fór inn á stovuna, har vit plagdu at sita og hugna okkum. Har sat bara ein drongur inni og Kirstin visti at hann var persónliga trúgvandi, tí hon hevði hoyrt hann vitna um Jesus. Kirstin fór yvir til hansara og segði: ”Eg fár det ikkje til, at være en kristen”, og hann svaraði henni: “Ja, men tað var tí at Gud sendi okkum Jesus!” I hesi løtu, tá ið hetta varð sagt, gekk tað upp fyri Kirstin, at tað var nóg mikið, tað, sum Jesus hevði gjørt, og hon sá Jesus hanga á krossinum fyri sínar syndir. Hon føldi at hennara syndabyrða varð tikin av henni og løgd á Jesus. Tað

kvøldið varð Kirstin frelst. Hon fekk frelsuvissu, og hon takkaði Jesusi fyri frelsuna. Hon hevði verið upptikin av, hvat gott hon skuldi gera, men hon kom ongan veg við tí. Tá kom eisini tað versið fram fyri hana, sum gentan segði á møtinum hitt kvøldið. *“Trúgv á Harran Jesus og tú skalt verða frelst!”* tá skilti hon tað.

Kirstin endaði við at siga: “Nú eri eg her, 30 ár seinni, og eg eigi enn Jesus í mínum hjarta, og tann friðin, sum bara hann kann geva. Eg havi mangan svikið hann og verið honum ólýðin, men hann hevur ongantíð slept mær.”

Tað var hennara vitnisburður, og eg helt tað vera so gott at hoyra. Henda møguleika hevur tú, hevur tú tað sum Kirstin. Veitst tú ikki, um tú ert frelst/frelstur, so er tað sama galdandi fyri teg. Tá ið Jesus doyði á Golgata, vóru eisini tínar syndir íroknaðar. Takka honum fyri tað og tú skalt verða frelstur.

Berghild Gullaksen

Ein undurfull hending.

Ein gamal maður fortaldi uppi í K.F.U.K. frá einari hending, sær hevði verið fyri. Hendingin fór fram fyri árum síðani; men hon hevði havt slíka ávirkan á hann, at hann roknaði ikki við, at hann nakrantíð fór at gloyma hana.

Hann hevði arbeitt 20 ár sum skrivstovumaður inni á Toftum í einum stórum handilsvirki. Tá á døgum bar ikki til at ljósprenta (fotokopiera). Staðin fyri høvdu tey eina duplikerings-maskinu. Tað gekk fyri seg á tann hátt, at tú skrivaði tað, tú ætlaði tær, á eitt serligt ark. Hetta arkið varð kallað ein stensilur. Síðani tókst tú stensilin og legði hann um eina rullu í maskinuni. Einastaðni var sverta, og í einari skuffu vóru nógv ørk. Síðani var bara at vinda, og út komu øll ørkini við somu tekst, sum stóð á stensilinum. Hesin maður gjørði ofta fólki eina tænastru, tá ið brúðleyp ella føðingardagur var, at duplikera sangir fyri tey.

Eini hjún áttu eina hálvtt ára gamla dóttur, sum var sjúk. Smágentan doyði. Eitt kvøldið bankaði uppá hjá hesum manni, og hann varð biðin um at duplikera tvey ørk við sangum til jarðarferðina hjá smágentuni. Jú, tað var gaman í. Hann tók so dóttur sína við sær, tí har vóru fleiri skrivimaskinur, so kundu tey skriva hvør sítt ark, so gekk skjótari.

Men fyrst noyddist hann at fara inn til ein mann at læna lykilin til virkið. Hesin maður kom við teimum oman, tí hann hevði gloymt okkurt eftir.

Tá ið maðurin var liðugur at skriva sítt ark, fór hann at duplikera. Hann stóð og vant og vant, og alt gekst væl í fyrstuni. Men pappír eru órein at klistra seg hvørt upp at øðrum, og áðrenn hann visti av, leyp ein stórir klumpur upp á eini 30 ørk út á gólv.

Hin maðurin, sum var komin við lyklinum, stóð beint framman fyri maskinuni. Hann peikaði bilsin niður á gólv og segði: “Hvat er hetta fyri nakað?” Har lógu øll 30 ørkini hvørt oman á øðrum, og stakk hvørt teirra kanska 1 mm longur út enn arkið, sum lá uppi. Á kantinum, sum øll hesi 30 ørkini gjørdur til samans, stóð klárt og týðiligt at lesa: **“Eg eri Jesu lítla lamb.”** - Tey stóðu øll trý so bilsin har og kendu, at Gud hevði talað, tí hetta hevði eingin klárað at gjørt, hvussu fegin hann so vildi. Víst stóð hetta versió mitt inni á blaðnum, men at fáa sett hesi orðini út á kantin á ørkunum, tað var ógjørligt. Tey skiltu hetta sum eini boð frá Gudi. Tey 30 ørkini eigur maðurin enn, hann hevur goymt tey øll hesi árinum sum eitt dýrabart minni.

E. Campbell.

Eitt løgið vitni.

Í Aschehougs K. Leksikon stendur skrivað um summarfuglafiskin: Einasta slag av egnari undirskipan av sildafiskunum. Um leið 10 cm langur og livir í tropiskum V. Afrika. Glógvandi litir í grønum, gulum, reyðum og ljósareyðum...

Ein sovorðin fiskur varð veiddur í Dor Es Saloome í Tanzania og verður nú kallaður “bønarfiskurin”. Hesin fiskurin, sum vanliga er nógv prýddur við ymiskum mynstrum, hevði harumframt eitt serligt mynstur á stertinum. Hetta serliga mynstrið var - sum øll hini mynstrini - í sjálvari skræðuni á fiskinum, og mynstrið vísti seg at vera arabiskir bókstavir og orð.

Skriftin er staðfest av tveimum vísindaligum stovnum, og hetta eru orðini, umsett til føroyskt:

EINGIN GUD UTTAN GUD.

Eina ferð fyrr er ein sovorðin fiskur veiddur við arabiskum bókstavum, tá við áskriftini:

EIN ÁVARING FRÁ GUDI.

“Spyr tú neytini, tey skulu læra teg ... og havsins **fiskar**, teir skulu siga tær tað!” Job. 12,7-8.

TF-blaðið.

E. Campbell umsetti.

Hvítusunnustevnan 2017

Um Gud vil og vit liva, skipar Kirkjuliga Missónsfelagið fyri stevnu í Emmaus í Klaksvík.

Høvuðstalarari á øllum møtum og bíbliutímum verður norðmaðurin Oddvar Dahl.

Stevnan byrjar fríggjakvøldið 2. juni og endar hvítusunnusunnukvøld.

Endamálið er frelsa sálanna

Tíverri er frelsa sálanna ikki tað týðningarmesta hjá mongum meinigheitum og felagsskapum. Um so hevði verið, so høvdu tey brúkt nógv meira av peningi at náa út við evangeliinum. Vit gloyma ov skjótt, at tað snýr seg um ævinleikan, um himmal ella helviti, henda ræðuliga veruleikan. Uttan Jesus glatast menniskju. Tá ið vit síggja, hvussu fáar meinigheitir og felagsskapir, sum eru áhugað í útvarpi, sjónvarpi og sosialu miðlunum, er tað skelkandi, og tað sigur okkum, at vit ikki hava skilt boðskapin.

Tað er Guds kall til okkara, ikki at undirhalda tey kristnu, men gera tað, Jesus hevur sagt, boða evangelið og gera menniskju til lærusveinar.

Mong hava Facebook og eru á øðrum sosialum miðlum. Hetta er eisini eitt amboð, vit sum kristin áttu at brúkt meira

tilætlað, nettupp fyri at náa út við evangeliinum, so menniskju kunnu blíva frelst. Sjálvur havi eg havt upp til 20.000 menniskju á mínari Facebook-síðu í eitt døgn. Tað vanliga er, at 1-2000 fólk lesa tað, sum eg skrivi dagliga.

Fyri at náa málið, frelsu sálanna, mugu vit vera, har fólk eru. Í bilinum, á arbeiðsplássinum, í heiminum, á gøtunum, og har fólk annars eru, mugu vit vera við vitnisburðinum um Jesus, sum vil frelsa ein og hvønn. Tí søkja vit alla tíðina nýggjar móguleikar at náa menniskju við evangeliinum.

Tað er bara ein vegur til himmals, og hann eitur Jesus. Jesus er vegurin, sannleikin og lívið. Tí má Harrin brúka tey kristnu, sum brenna fyri, at menniskju skulu blíva frelst.

Effie Campbell umsetti.

Nútíðar menniskju

Hann var ein dugnaligur skurðlækni og arbeiddi á einum av landsins størstu sjúkrahúsum. Hann var hugsjónarmaður og elskaði arbeiði sítt. Hann hevði umsorgan fyri menniskjum og gav seg heilt í arbeiðinum at hjálpa øðrum. Hann hevði nógva yvirtíð.

Hann kendi ikki tann tótleikan, sum mong nútíðar menniskju kenna. Lív hansara tyktist at vera meiningsfyllt. Hvønn dag gav hann alt, sum hann hevði í sær, at hjálpa øðrum. Skurðviðgerðir, skurðviðgerðir, skurðviðgerðir ... hann upplivdi gleðina at síggja í hundradtali av menniskjum fara av sjúkrahúsinum, frísk og ferðug, til reiðar at fara undir lívið av nýggjum. Men kortini var okkurt, sum nívdði hann. Mitt í sínum meiningsfylta gerandisdegi og í hjálpararbeiði sínum fyri menniskju kendi hann ótta.

Serliga tá ið hann var einsamallur, kom ófriður og ampi á hann. Hann skilti tað ikki, óttin slerdi sum aldur inn á hann uttan nakra orsök.

Hann leitaði sær menniskjansliga hjálp hjá sálarlæknum og sálarfrøðingar, men tað hjálpti bert lítið. Hann tók sær eina langa frítíð. Hann royndi religiónir. Hann mediteraði. Einki hjálpti.

So vendi hann sær til mín og bað um eina samrøðu. Eg ætlaði so at tosa við hann aftan á kvøldmøtið.

Hann var heilt frá sær sjálvum. “Hetta er mín síðsta vón,” segði hann. Hetta kvøldið talaði eg um “Mannin frá Nasaret”, at Guds frelsa er ikki ein religión, men ein persónur. Hesin persónur livir í dag, og Gud hevur givið okkum hann til frelsu, styrki, frið og inspiratióin. Jesus ynskir at geva okkum sín frið. Hann ynskir at lata Anda sín og kraft sína búgva innan í okkum.

Eftir møtið segði hann: “Eg havi hómað hann í kvøld. Eg skilji nú, at Jesus livir og vil vera mær nær. Eg ynski at taka ímóti honum sum Frelsara og Harra í lívi mínum!”

Tað kvøldið, meðan vit bóðu saman í einrúmi, møtti hesin 45 ára gamli skurðlæknin Jesusi frá Nasaret og “hoyrði” hann av nýggjum siga síni viðgitnu orð, sum hann til allar tíðir hevur sagt við menniskju í illveðri og ófriði: “Óttast ikki!”

Tað kvøldið blíðkaði Jesus illveðrið í lívinum hjá skurðlæknanum, eins og hann einaferð blíðkaði illveðrið á Genesaret vatninum. Ófriðurin og óttin hvurvur, og friðurin fylti hansara innara menniskja.

“Kirkeklokken”

Effie Campbell umsetti.

Tú sleppur ikki uttan um HANN

Tú fert at hitta hann – fyrr ella seinni.

Uttan um hann – hvør er hann?

Jú, tað er hann, sum í hesi løtu ger, at tú kanst síggja alt rundan um teg, at tú fært anda, at tú merkir vindin, sólstrálurnar o.s.fr. Bíblían sigur okkum, at tað er Jesus Kristus, sum uppiheldur øllum lívi, og at alt í rúmdini er vorðið til við honum.

Guds sonur kom í mannalíki her niður til jarðar. Hin einasti, sum var heilagur, reinur og ósekur, setti seg lágt og var lýðin til deyðan á einum krossi. Gud hevur gjørt hann til Kong og Harra, við tað at hann reisti Jesus upp úr tí myrku grøvini og setti hann sum arvinga til allar lutir og øll trúgvandi kristin sum medarvingar hansara.

Hetta er milt sagt ein kollveltandi boðskapur, sum enn í dag prógvast sum ein Guds kraft til frelsu fyri ein og hvønn, sum vágar sær at trúgva, tað vil siga, sum letur henda boðskap koma inn í sál sína og sinnið. Mín ókendi vinur, veitst tú, at tú ert virðismikil fyri Gudi, ja meira, tú ert elskaður – sjálvt um tú hvørki trýrt ella merkir nakað sum helst tann vegin.

Tú ert medarvingur til Guds ríki; men arvurin má sjálvandi verða móttikin.

Jesus Kristus tók okkara syndir upp á seg, hin reini og syndafríi varð á krossinum av Gudi viðfarin sum syndin sjálv og mátti líða revsingina fyri hana, so at vit, sum vóru tey seku, vórðu náað. Jesus gekk av fríum vilja inn í alt hetta fyri okkara sakir. Dómarin tók sjálvur dómin á seg.

Tað er tann kærleikin, sum er sterkari enn deyðin. Um hesin kærleikin ikki var, so vóru vit slept upp á fjall, og okkum bíðaði bara ævigur tótleiki og skilnaður frá tí heilaga Gudi; men tá ið tú boyggir teg fyri Jesusi Kristi, sum nú er Harri og Kongur, ákallar navn hansara og biður við einum reinmeintum sinnalagi, fert tú at uppliva Jesu órannsakandi kærleika, sum fevnir um teg.

Má Guds signing vera við tær.

“Kirkeklokken”

Effie Campbell umsetti.

Í staðin fyri

Ein summardag fór ein mamma niðan í hagan við tveimum døtrum at henta ber. Genturnar vóru seks og eitt ára gamlar. Tær itu Margit og Ása. Meðan mamman fór longur niðaná at henta fleiri ber, lovaði Margit, at hon skuldi ansa eftir Ásu, sum lá og svav í barnavogninum, og mamman, sum ikki fór so langt, bað Margit rópa og siga sær frá, um Ása vaknaði.

Margit hevði tikið dukkuna og kaninina við, og so setti hon seg at spæla við dukkuna, meðan kaninin hoppaði runt í haganum. Tá ið kaninin hevði hoppað eina løtu, varð hon móð og legði seg at sova í føvninginum á Margit. Margit tók eisini dukkuna í føvningin og var um at sovna, men so hvakk hon við, tí henni kom til hugs, at hon mátti ansa eftir Ásu og kaninini, sum lógu og svóvu.

Hon kundi eisini hugsað sær at sloppið niðan til mammuna at henta ber, tí har uppi vóru nógv fleiri ber enn har niðri, men júst tá kom mamman oman til hennara at vita, hvussu stóð til, og tá ið hon sá, at alt gekk væl, fór hon ein túr niðan aftur.

Meðan Margit sat og keddi seg og longdist eftir, at mamman skuldi koma aftur, sat hon og hugdi upp í luftina. Knappliga helt hon seg síggja ein eingil koma flúgvandi ímóti henni, men tá hann kom nærri, sá hon at tað als ikki var ein eingil, men ein ørn.

Hon hevði hoyrt um eina ørn, sum ein dagin hevði tikið eitt barn og flogið upp í reiðrið hjá sær, har hon hevði etið barnið. Hetta mátti ikki henda Ásu, so Margit kastaði kaninina frá sær og legði seg oman á vognin, meðan hon rópti á ørnina, at hon ikki mátti taka Ásu, men í staðin fyri kundi taka kaninina.

Ørnin fleyg avstað við kaninini, og Margit varð sera kedd, tá ið hon sá ørnina fara avstað við tí sprellandi og hvínandi kaninini, sum hon var so góð við, og hon legði seg niður at gráta.

Mamman hevði eisini sæð ørnina, og at hon hevði okkurt í klørnum, tá ið hon fleyg framvið. Hon rann oman til døturnar og var sera takksom, tá ið hon sá, at tað ikki var Ásu, sum ørnin var farin avstað við.

Hon tók Margit upp í fangið og uggaði hana, meðan Margit aftur og aftur grátandi segði upp í saman : “Ørnin tók kaninina ístaðin fyrir Ásu.”

Mamman fekk fatur í hjálp, og Margit var borin til hús, meðan mamman trillaði Ásu heim. Margit var þúrusta fyrir ongum og mátti beinleiðis í song, tá ið hon kom aftur. Hon sovnaði við dukkuni í føvninginum. Tá ið hon vaknaði seinni, sat ein kona, sum hon kendi sera væl, við song hennara. Hon fór aftur at gráta um kaninina, men konan spurdi hana, um hon ikki helt tað vera betri, at ørnin tók kaninina ístaðin fyrir Ásu. Jú tí var Margit samd í, hon helt eisini, at tað var frægari, at kaninin doyði ístaðin fyrir Ásu.

So spurdi konan Margit, um hon nakrantíð hevði hoyrt um ein persón, sum var deyður fyri nógv onnur. Um hon visti, at tað var ein persónur, sum einaferð doyði, fyri at hon skuldi sleppa at liva. Margit skilti hetta ikki og spurdi, um ein ørn einaferð hevði tikið ein annan ístaðin fyri seg. Konan royndi so at greiða henni frá, at øll menniskju hava ein fígginda, sum eitur illimaður, og at hann liggur altíð og lúrir eftir menniskjunum fyri at fáa tey at gera tað ónda, sum hann ynskir. Men so hava menniskju eisini ein sera góðan vin, sum ynskir at gera tað besta fyri øll menniskju. Tá legði Margit aftrat, at hann kendi hon væl, og at hann æt Jesus. Hon visti eisini, at hann var hongdur á ein kross og doyði. Tá svaraði konan, at hann doyði ístaðin fyri seg, Margit og øll menniskju, so at tey skuldu sleppa at liva.

Tá Margit hevði hoyrt hetta, segði hon, at hon ikki longur fór at gráta um kaninina, men heldur at gleðast um, at hon doyði ístaðin fyrir Ásu.

Nakrar dagar seinni kom konan aftur at vitja Margit, og tá hevði hon teknað eina mynd til Margit. Á myndina hevði hon teknað eina ørn, sum stóð á einum kletti við eini deyðari kanin í klørnum. Undir myndini varð skrivað: Ístaðin fyri Myndin varð hongd upp á vegginn uppi yvir songini hjá Margit.

Leysliga umsett Petra Gregersen

Dagligur leiðari settur

1. apríl var Silas Olofson settur sum dagligur leiðari fyri Kirkjuliga Missiónsfelagið. Starvið er hálva tíð og fevnir um at røkja dagligu uppgávur felagsins, mótivirksemi kring landið, viðlíkahald av heimasíðu felagsins (www.kmf.fo) og annað. Samband kann fáast við felagið gjøgnum teldupostin kmf@kmf.fo ella á telefon 286968.

Hvítusunnustevna 2017

Kirkjuliga Missiónsfelagið skipar fyri hvítusunnustevnu í missiónshúsinum Emmaus í Klaksvík. Stevnan byrjar 2. juni og heldur á til 4. juni. Høvuðstalarari verður Oddvar Dahl úr Noreg. Skráin verður kunngjørd seinni. Øll eru hjartaliga vælkomin.

Stuðul til flóttafólkaarbeiðið í Ankara

Kirkjuliga Missiónsfelagið hevur játta, at stuðla arbeiðnum millum sýrisk flóttafólk í Ankara við 12.000 kr. Arbeiðið fer fram í samstarv við staðbundnar kirkjur í Ankara. Meir kann lesast um arbeiðið á heimasíðuni <http://ankara-refugees.com/>

Kirkjuliga Missiónsfelagið	Ábyrgd: Kristian Thorleifsson	kemur út 8 ferðir um árið
Purkugerði 7	tel: 212856	(februar, mars, mai, juni, august
Fo- 100 Tórshavn	Prent: KMF	september, november og desember
t- postur: kmf@kmf.fo	Konta: 9181- 495.337.3	Haldaragjald: kr. 200,00